

UZASADNIENIE

V. M. został obwiniony o to, że w dniu 10 maja 2015 r. o godzinie 15:41 w W. przy Alei (...) na skutek niezachowania ostrożności podczas kierowania pojazdem marki A. (...) o nr rej. (...) poza drogą publiczną, doprowadził do uszkodzenia samochodu marki V. (...) o nr rej. (...), tj. o wykroczenie z art. 98 k.w.

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w trakcie rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 08 maja 2015 r. M. G. kierował pojazdem marki V. (...) w wersji kombi o nr rej. (...). Około godziny 09:00 zaparkował on wskazany pojazd pod blokiem nr (...) przy Alei (...) w W., pomiędzy klatkami nr(...), prostopadle do budynku. Samochód nie był uszkodzony.

Dnia 10 maja 2015 r. V. M. poruszał się samochodem A. (...) o nr rej. (...), którym podróżował wraz z żoną i dziećmi. Około godziny 15:41 zatrzymał pojazd przy budynku położonym przy Alei (...), wykorzystując w tym celu miejsce parkingowe na lewo od V. o nr rej. (...). Następnie rodzina wysiadła z samochodu i udała się w stronę klatki schodowej nr (...). Do pojazdu powrócili oni o godzinie 19:44, przy czym V. M. ponownie zajął miejsce kierowcy. Z parkingu odjechali o godzinie 19:45.

W dniu 11 maja 2015 r. około godziny 07:00 M. G. powrócił do swojego samochodu i stwierdził, że lewa strona pojazdu, tj. lewe drzwi przednie, lewe drzwi tylne oraz tylny błotnik, jest zarysowana w połowie wysokości drzwi. Na miejsce wezwał policję, jednak załoga patrolu poleciła mu złożyć zawiadomienie o wykroczeniu na komendzie. Do (...) celem złożenia zawiadomienia udała się żona M. G., A..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień obwinionego (k. 21, 55-57), zeznań świadek A. G. (k. 3, 55, 57), szkiców przedstawionych przez pokrzywdzoną (k. 5-8), protokołu oględzin pojazdu (k. 11), zdjęć (k. 13), protokołu oględzin (k. 15-16), informacji z K. (k. 46-47) oraz informacji z (...) (k. 50).

Obwiniony V. M. w trakcie czynności wyjaśniających nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że korzysta on z samochodu marki A. (...) nr rej. (...), który jest własnością jego żony. Wskazał on też, że przy Alei (...) w W. zamieszkuje jego matka i jeździ on tam ją odwiedzać. Obwiniony stanowczo zaprzeczył, by podczas którejkolwiek z wizyt uszkodził inny pojazd. Podkreślił też, że użytkowany przez niego samochód nie ma żadnych uszkodzeń powstałych w wyniku stłuczki, a jedynie zadrapanie na zderzaku obecne już od chwili zakupu oraz wgniecenie na tylnym zderzaku powstałe wskutek najechania na słupek na parkingu przy T. w P. (k. 21).

W toku rozprawy głównej V. M. podtrzymał wcześniejsze wyjaśnienia w całości. Uściślił też, że ślady na zderzaku usytuowane są po stronie kierowcy i mają kolor czerwony. Obwiniony podkreślił, iż były one obecne już w momencie zakupu, a on sam nie przeprowadzał żadnych napraw. Ponadto zaznaczył, że Policja nigdy nie przeprowadziła oględzin pojazdu (k. 21, 55-57).

Sąd zważył co następuje:

Sąd przy ustalaniu faktycznego przebiegu wypadków uwzględnił relację złożoną przez V. M., zwłaszcza co do sposobu użytkowania samochodu A. (...) oraz jego stanu technicznego, a także okoliczności bytności obwinionego przy Alei (...) w W., albowiem wyjaśnienia te są logiczne i przekonujące, a ponadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z zapisem monitoringu

W opinii Sądu na wiarę zasługują również zeznania pokrzywdzonej A. G. odnośnie faktu pozostawienia należącego do niej i jej męża pojazdu w dniu 8 maja 2015 r. na parkingu i stwierdzenia w dniu 11 maja 2015 r. jego uszkodzenia. Świadek ponadto zwięźle przedstawiła czynności podjęte w celu ustalenia sprawcy zdarzenia. Jej relacja jest jasna,

logiczna i konsekwentna, a w toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności poddające jej wiarygodność w wątpliwość. Z uwagi na powyższe Sąd uwzględnił zeznania świadka i oparł się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego.

Dowodem kluczowym dla ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzenia było nagranie monitoringu z dnia 10 maja 2015 r. z kamery usytuowanej na budynku przy Alei (...) w W. (klatka schodowa nr (...)) i skierowanej w stronę klatki nr (...). Dostarczona płyta DVD zawiera dwa pliki o nazwach „(...)” i „(...)”, które obejmują okres od godziny 15:29 do godziny 16:17 oraz od godziny 19:26 do godziny 20:14. Na nagraniu widać zaparkowany prostopadle do chodnika samochód V. (...) koloru czarnego, widoczna jest nieuszkodzona karoseria. O godzinie 15:41 po jego lewej stronie zaparkował pojazd A. (...) o nr rej. (...), z którego wysiadła kobieta i dwoje dzieci oraz – od strony kierowcy – mężczyzna odpowiadający rysopisowi obwinionego. Osoby te skierowały się w stronę klatki nr (...), powróciły zaś na parking i wsiadły do samochodu o godz. 19:44. O godz. 19:45 kierujący A. wykonał manewr cofania i o godz. 19:45:27 pojazd ten wyjechał poza zasięg kamery. Po odjeździe w/w samochodu widoczna jest lewa strona V., na której jednak nie widać śladów otarcia. Po dokonaniu znacznego rozjaśnienia obrazu dostrzec się daje wprawdzie nieco jaśniejsza smuga na lewych tylnych drzwiach, jednak nie odpowiada ona uszkodzeniom ujawnionym w protokole oględzin pojazdu, które miały pokrywać tak przednie, jak i tylne drzwi lewe oraz tylny błotnik. Ponadto na podstawie samego nagrania nie sposób stwierdzić, czy jest to faktycznie zarysowanie a nie blik powstały wskutek obserwowanej na nagraniu zmiany oświetlenia w związku ze zmianą wysokości słońca nad horyzontem.

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 76 § 1 k.p.w., w postaci między innymi szkiców przedstawionych przez pokrzywdzoną (k. 5-8), protokołu oględzin pojazdu (k. 11), zdjęć (k. 13) oraz protokołu oględzin (k. 15-16), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. należy stwierdzić, że obwiniony V. M. nie wypełnił ustawowych znamion zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu.

Na podstawie art. 98 k.w. odpowiada ten, kto prowadząc pojazd poza drogą publiczną, strefą zamieszkania lub strefą ruchu, nie zachowuje należytej ostrożności, czym zagraża bezpieczeństwu innej osoby. W rozpatrywanej sprawie – aczkolwiek wątpliwości nie budzi sam fakt zarysowania samochodu pokrzywdzonej – brak jest jakiegokolwiek dowodu wskazującego w sposób jednoznaczny, iż to V. M. spowodował to uszkodzenie. W toku postępowania przygotowawczego nie sporządzono dokumentacji fotograficznej dokumentującej uszkodzenia, nie przeprowadzono też oględzin pojazdu obwinionego, co pozwoliłoby na ustalenie, czy nosi on ślady korespondujące z rysami na samochodzie pokrzywdzonej. Jedynym dowodem, który miałby wskazywać na winę obwinionego jest zabezpieczone nagranie monitoringu, na którym jednak Sąd nie dopatrywał się momentu powstania uszkodzeń. Tym samym zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przypisanie obwinionemu zarzucanego mu czynu.

Co więcej przywołane nagranie w opinii Sądu pośrednio przemawia za niewinnością V. M.. Nie ulega bowiem wątpliwości, iż gdyby we wskazanym przez oskarżyciela czasie, tj. o godzinie 15:41, faktycznie doszło do otarcia bądź stłuczki, obwiniony jako kierujący A. nr rej. (...) niewątpliwie zauważyłby ten fakt, czy wręcz odczułby moment kontaktu między pojazdami. Wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego nakazują przypuszczać, że powyższe wywołałoby reakcję z jego strony, jak choćby pozostawienie za wycieraczką uszkodzonego przez siebie pojazdu danych kontaktowych albo – przeciwnie – szybkie oddalenie się z miejsca zdarzenia. Nic takiego nie miało jednak miejsca, a V. M. wraz z rodziną oraz bukietem kwiatów wskazującym na zamiar złożenia wizyty spokojnie odszedł od zaparkowanego samochodu w kierunku klatki schodowej nr 3. Na miejsce powrócił dopiero o godzinie 19:45, tj. po upływie ponad czterech godzin. Gdyby faktycznie to on był sprawcą zdarzenia to pozostawiając własny samochód w bezpośrednim sąsiedztwie uszkodzonego przez siebie pojazdu na tak długi czas ryzykował łatwą i niemal natychmiastową identyfikację przez pokrzywdzoną lub osobę trzecią. Przy istniejącej równocześnie możliwości łatwego oddalenia się z miejsca zdarzenia bez ryzykowania możliwości wykrycia powyższe hipotetyczne zachowanie obwinionego uznać należy za nieracjonalne i wysoce nieprawdopodobne.

Wskazać wreszcie trzeba, że do zaistnienia wykroczenia z art. 98 k.w. konieczne jest wypełnienie przesłanki spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa innej osoby. W realiach niniejszej sprawy do uszkodzenia pojazdu pokrzywdzonej doszło niewątpliwie pod nieobecność w nim właścicieli oraz innych osób i nie ma dostatecznych przesłanek do uznania, iż w ogóle doszło do sprowadzenia niebezpieczeństwa. Tym samym powstaje uzasadniona wątpliwość co do zasadności zastosowania kwalifikacji z art. 98 k.w.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego przez V. M., co w świetle treści art. 5 § 1 pkt 1 k.p.w. czyni koniecznym uniewinnienie obwinionego od popełnienia tego czynu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 118 § 2 k.p.w.